

BART VERCRUYSEN

OOSTENRIJK
/HUTTENTOCHT

NA EEN IETWAT MOEILIJK VERLOPEN HEENREIS (EEN AFZEGGING 'S MORGENS VROEG VAN EEN ZIEKE DEELNEEMSTER, EEN AANRIJDING OP DE BRUSSELSE RING EN EEN ELLENLANGE FILE OP DE FERNPAS NAAR ZWIESELTEIN IN HET ÖTZTAL IN OOSTENRIJK, KWAMEN WE ONDER EEN STRALENDE ZON AAN OP DE PARKING VAN DE TALHÜTTE VAN DAV REGENSBURG. MAAR VOOR DE REST WAS DE RIT GOED VERLOPEN...

Gelukkig waren onze plaatsen gereserveerd want de hut zat volledig vol. Nadat we op het lager onze plaatsen hadden ingenomen en ons wat verfristen, was het tijd om iets te gaan eten. Enkele huizen verder is er een uitstekend restaurant waar er voor ieders smaak wel iets op de menukaart staat.

Na een heerlijke maaltijd keerden we terug naar de Talhütte waar nog eens naar de kaart werd gekeken en de tocht voor de komende week in detail overlopen. En dan toch maar snel onze slaapplekken opgezocht.

ÖTZTAL

De volgende morgen was er nog voldoende tijd om rustig de rugzak te maken en alles goed te schikken. Vervolgens bracht de bus ons naar Obergurgl waar we, na een ritje van een 10-tal minuten, aan de eerste tocht konden beginnen.

Vandaag stappen we naar het Ramolhaus, gelegen op 3006 m, en moeten toch een hoogteverschil van iets meer dan 1000 m overbruggen. Wie goed keek kon al snel de hut zien liggen, terwijl we net buiten het dorp nog door groene Alpenweiden stapten. Na een rustige tocht onder een stralende zon kwamen we rond 16.00u aan in de hut waar we nog voldoende tijd hadden om van het uitzicht op de Gurglferner te genieten.

Op maandag vertrokken we om 8.00u. Er stond vandaag een lange tocht naar de Martin Busch Hütte (2501 m) op het programma. Al snel konden we kennis maken met de eerste sneeuw op deze tocht. Na een klauterpartij over grote rotsblokken werd het Ramoljoch (3186 m) beklommen. Dit is tevens de overgang naar het Ventertal. Enkele andere bergwandelaars hadden zich een beetje verkeken op de instijg van het Ramoljoch en waren blij ons te kunnen volgen.

De afdaling aan de andere kant van het joch liep eerst over kleine sneeuwveldjes, nadien over blokken en dan over een pad tussen het groen. Het tweede deel verliep voornamelijk in de flank van de bergwand tot aan een brugje over het riviertje. Daarna volgde een korte doch zeer steile klim die ons op de weg van Vent naar de hut bracht. Aan deze weg leek wel geen einde te komen: de Martin Busch Hütte is immers pas te zien na de allerlaatste bocht, op een paar honderd meter voor de hut. Na een dag waarbij we toch zo'n 10 uren onderweg waren geweest, werd ons nog een goede maaltijd aangeboden en genoten we van een fris drankje vooraleer de slaappleatsen op te zoeken.

's Anderendaags hadden we op een zonovergoten terras een prachtig uitzicht en konden we genieten van het spel van de marmotten onderaan het terras. Ondanks de vele toeschouwers voelden ze zich toch veilig. Door de lange tocht daags voordien werd afgezien van de beklimming van de Saykogel en stapten we in een rustig tempo naar Vent.

Daar aangekomen besloten we eerst te genieten van een heerlijk fris drankje vooraleer de tocht naar het Hochjochospiz (2413 m) werd aangevat.

Na een halfuurtje kwamen we in Rofenhof aan waar we de bewoonde wereld achter ons lieten. Via een veldweg bereikten we het pad dat ons door een smalle kloof naar een brugje bracht. Daar stond een groot bord met de melding dat één of andere energiemaatschappij op die plaats graag een stuwdam met krachtcentrale wil bouwen maar de plaatselijke bevolking zich daarbij niet neerlegde. Een aanslag op de prachtige natuur die, althans voorlopig, was afgewend.

Na nog een uurtje wandelen kwam de hut in zicht en, zoals heel dikwijls was er ook nu weer nog een venijnig laatste klimmetje naar de hut. Maar de banken op het terras en het prachtige uitzicht deden al snel de vermoeidheid vergeten, zij het slechts gedeeltelijk.

Er was een duidelijke weersverandering op komst en dat voelden we door de snelle afkoeling ten gevolge van de strakke wind. Tijdens het avondeten was de regen al van de partij...

De volgende dag zouden we heen en terug stappen naar Italië, naar de de Schöne Aussicht Hütte ofte Albergo Bella Vista (2842 m). De weersvoorspellingen waren echter niet zo goed en 2 deelnemers besloten in de hut te blijven en op die manier een beetje te recupereren.

Het was dreigend bewolkt maar het regende niet. Na een korte afdaling, de oversteek van het riviertje over een leuk bruggetje en de klim kwamen we in een dal terecht waar we de eerste uren in een desolaat steenlandschap stapten. We kwamen enkele mountainbikers tegen voor wie het pad toch niet altijd evident zal geweest zijn. Stilaan kwam het skigebied van het Schnalstal in zicht, welk, gezien vanaf deze kant van de vallei, een echte aanslag op de natuur was. Het vroegere tolhuisje gaf ons aan dat we de grens tussen Oostenrijk en Italië overschrijden. Juist voor we de hut bereikten, begon het dan toch te regenen. Wat maakte dat er van het "Schöne Aussicht" aan de Italiaanse kant niets te zien was. Na een heerlijk warme soep konden we de terugweg aanvatten. Wanneer het Hochjochospiz opnieuw in zicht kwam, stopte het langzaam met regenen...

Op donderdag stond het hoogtepunt van de stage op het programma: de tocht naar het Brandenburgerhaus (3272 m). Het regende niet meer maar het bleef zwaar bewolkt. Na een langzame klim tussen de bomen kwamen we in rotsachtig terrein. Vervolgens ging het in de wand van de rots over een mooi pad tot aan de rand van de gletsjer.

Onderweg hadden we tussen de wolken door al een glimp kunnen opvangen van de Kesselwandferner. Via een goed zichtbaar spoor en de aanduidingen op de gletsjer stegen we langzaam omhoog en al na een korte tijd konden we de hut zien liggen. Eenmaal onder de hut aangekomen, restte ons nog enkel een klim over de rotsen naar het terras van de hut. Het weer was niet zo best en op meer dan 3200 m hoogte moet je al veel geluk hebben om op het terras te kunnen blijven zitten. Voor ons zessen werd een lager met 16 plaatsen toegewezen. Het was er echter redelijk fris zodat we de warmte van de gelagzaal opzochten om te genieten van een "kaiserschmarrn". Na een goed avondmaal gingen we slapen waarbij het voor de eerste maal op deze stage echt nodig was om 2 dekens te gebruiken. Ondertussen waren buiten de weergoden losgeslagen....

De volgende ochtend konden we het resultaat zien van het slechte weer de voorbije nacht: een laagje sneeuw bedekte de totale omgeving. Vandaag zou de hut met een helikopter bevoorrad worden. Dit bleek echt nodig te zijn, want we ontdekten dat er geen brood beschikbaar was als ontbijt. Er waren echter nog voldoende alternatieven voor een stevig ontbijt.

Na de groepsfoto voor de deur van de hut, begonnen we aan de afdaling. Wat echter niet zo eenvoudig bleek, want de paden waren bedekt met sneeuw. Het was wat zoeken om terug op de gletsjer te komen.

Na een leuke wandeling kwamen we terug op het pad in de rotswand en vervolgens op het pad tussen de bomen. Het zicht werd beperkt doordat we een tijdje door mist en wolken moesten stappen, en uiteindelijk begon het ook te regenen.

Na het oversteken van een bruggetje begonnen we aan de laatste klim naar de Vernaghutte (2580 m).

We kwamen daar als eersten aan en konden ons al snel installeren op het ons toegewezen lager, wat deze keer verwarmd bleek te zijn. Jammer genoeg was het weer niet goed genoeg om van het prachtige terras en het uitzicht te kunnen genieten. Dan maar binnengebleven voor een "Apfelstrudel" waarbij de oude huttenboeken werden open geslagen. Na een beetje zoeken werd het bewijs gevonden dat ondergetekende zo'n 12 jaar geleden daar ook al eens te gast was geweest (met mijn gezin).

De laatste dag stond de afdaling naar Vent op het programma. En dat kon deze keer onder een stralende zon waarbij het in de loop van de dag steeds warmer werd.

Na een mooie afdaling kwamen we rond de middag aan in Rofenhof waar we op het terras in volle zon konden genieten van een lekkere soep. Na de oversteek van de hangbrug kwamen we aan de andere zijde van de rivier om zo langzaam verder te dalen tot in Vent.

Er bleef nog tijd om even rond te neuzen in het plaatselijke winkeltje maar de bus kwam sneller dan verwacht. Een kwartiertje later stonden we terug op onze vertrekplaats in Zwieselstein. Na een deugdloze douche en het wegbergen van alle vuile kledij, brachten we nog een bezoekje aan Sölden. We waren net op tijd terug om de aankomst en de overwinning van Jelle Vanendert te zien op TV. 's Avonds was er een uitgebreide en zeer lekkere maaltijd. Dat hadden we wel verdiend. Meteen het einde van een meer dan geslaagde stage.

Hierbij wil ik Liliane, Magda, Jeanine, Robert en Fernand danken voor de zeer leuke dagen die we samen doorbrachten in het Ötztal. Soms was het lastig en vermoeiend maar vooral ook plezierig. Ik was ook dikwijls verwonderd over de leergierigheid van de deelnemers. Samen hebben we er een meer dan geslaagde stage van gemaakt...

